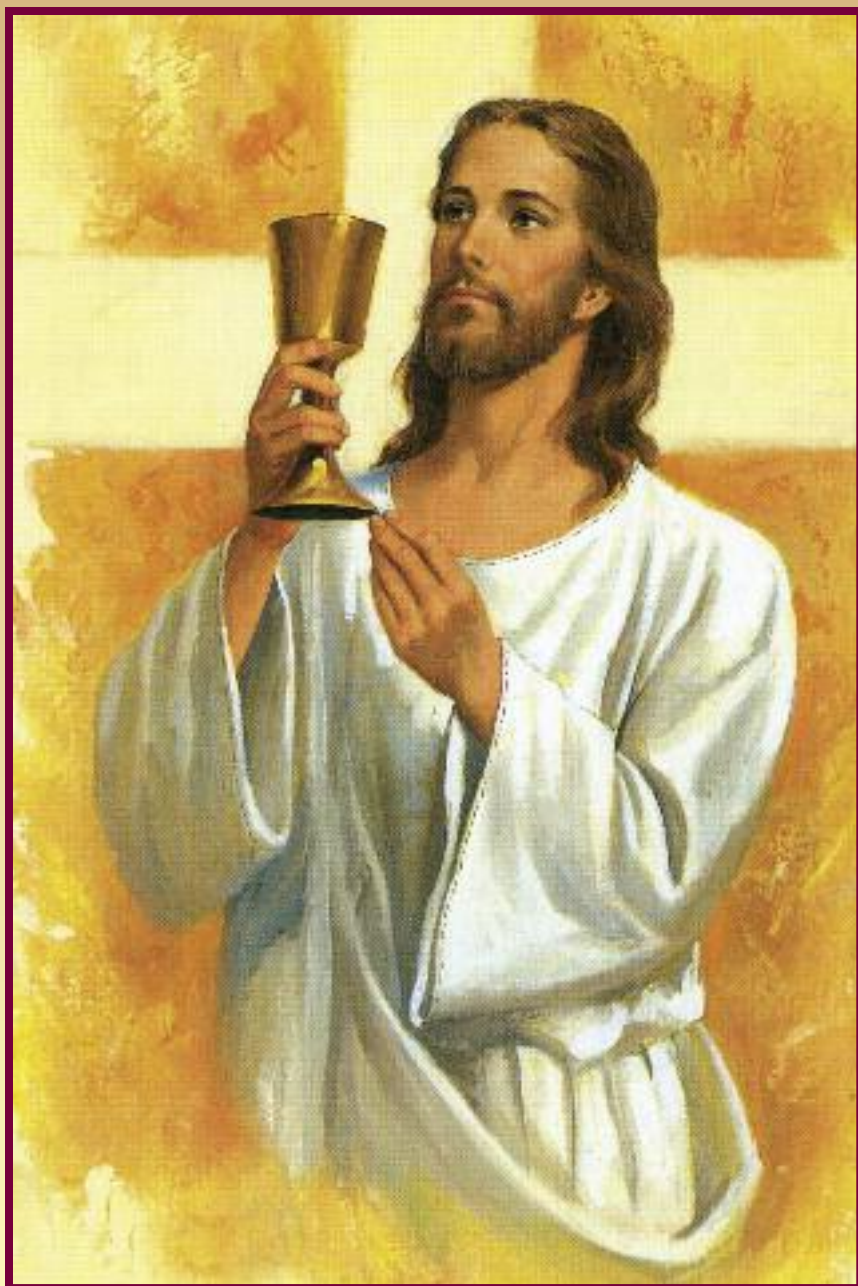

BOŽJA BESEDA

Leto 2011 Letnik 62

Apr/Maj/Jun

The Word of God Božja beseda

Slovenian Religious quarterly
April-May-June 2011
Trimesečnik izdajajo Slovenski
misijonarji (Lazaristi) v Torontu

Uredništvo in uprava:
739 Brown's Line
Toronto, Ont. Canada
M8W 3V7
Tel.: (416) 255-2721

Glavni urednik in upravnik:
Toni Burja, C.M.
e-mail: antonioburja@rogers.com

Tiska: Golla Graphics Inc.
Etobicoke, Ontario, Canada
Tel.: (416) 621-5945

Letna naročnina: \$28.00
Posamezna številka: \$7.00
ZDA \$35.00 kan. dol. *
EU in DRUGOD \$43.00 kan. dol. *
* Menjavo denarja preračunajte sami

Poverjeniki:

Montreal: Rev. Franc Letonja, C.M.
3470 Blvd. St. Joseph,
Montreal, Que., H1X 1W6
Tel.: (514) 254-8286
Sudbury: Ga. Francka Stopar,
26 Severn St., Sudbury,
Ont., P3C 2Y7

VSEBINA

Iz koledarja

Velikonočna spodbuda33
Dobrodelnost in vera34
Pričevanje mučencev38
Maša za žrtve vojne40

Svetovni drobiž42

Od Atlantika do Pacifika

Romanje v Mission, B.C. . .45
Iz Župnije Brezmadežne . .46
Pri Mariji Pomagaj48
Iz Župnije Sv. Vladimira . .49
Pri Sv. Gregoriju Velikem . .51
Pri Lurški Materi Božji . . .53

50 Let Žup. Brezmadežne

Začetki cerkve in župnije . .54
Pridiga kardinala58
Skrb duhovnikov62

Zahvale57

Za dobro voljo64

NASLOVNICA: Jezus Kristus, veliki Duhovnik
in sveta evharistija

Sobota, 10. septembra 2011, romanje v Midland
24. - 26. september 2011, Baragovi dnevi

Iz koledarja

VELIKONOČNA SPODBUDA SLOVENSКИH ŠKOFOV

*Vstali Kristus, iz
mozaika kapele K. Roga*

Dragi bratje in sestre v vstalem Gospodu! Ustvarjeni smo, da bi živeli, a nam vsak dan našega minevanja zelo zgovorno pričuje, da umiramo. In če umiramo zato, da bomo mrtvi, potem naše življenje nima pravega smisla.

Vse preveč je ljudi, ki pravega smisla res ne izkusijo. Toda Vstali – Kristus nam more omogočiti izkušnjo, kakršno je doživel apostol Pavel pred Damaskom: da je mogoče umreti tudi iz ljubezni in za ljubezen ter zato vstati iz smrti v novo in večno življenje. V življenje, ki ni drugo od sedanjega, ampak sedanje prenovljeno v ljubezni in iz ljubezni, ki je Bog.

Zato se krščanski smisel in dovršitev človeka razodevata v veliki noči, v skrivnosti svetega velikonočnega tridnevja, ki se začne v skupnosti velikega četrtka pri evharistični zadnji večerji, vodi po poti trpljenja in smrti iz ljubezni ter se skozi grob vzpne v zarjo človekovega vstalega življenja. Samo to je pot sreče.

Zato vam slovenski škofje želimo znova sporočiti veselo oznanilo: mogoče je umreti tudi iz ljubezni in zato s Kristusom vstati! To velja tako za vsakdanje 'male smrti' umiranja samemu sebi za druge kakor za tisto 'veliko smrt', ki ji na koncu zemeljskega življenja nihče ne uide.

V letu krščanske dobrotelčnosti in solidarnosti ta vstajenjski klic še posebej budi vsakega, ki ima več kakor bližnji, ne le gmotnih dobrin, ampak tudi in predvsem odnosnih, da jih z njim deli v pravični solidarnosti!

Vsakemu katoliškemu verniku in vsem drugim kristjanom v domovini in zamejstvu ali izseljenstvu želimo slovenski škofje, da bi tudi zaradi letošnje velike noči našli ali poglobili smisel sedanjega in večnega življenja. Še posebej želimo izraziti svojo duhovno bližino vsem bolnikom in trpečim, da bi se mogli sedaj in nekoč ob Vstalem spoznati kot tisti, ki so živeli in trpeli iz ljubezni. Naj vam vsem obhajanje Kristusovega vstajenja podari moč za življenje darovajske ljubezni!

Vaši (slovenski) škofje

DOBRODELNOST IN ŽIVLJENJE VERE (II)

G. Franc Letonja CM Foto C. Soršak

Dobrodelnost ali kratko dobrota pomaga pospeševati svobodo in sproščenost, veselje in razumevanje. Dobrota pomaga premagovati zagrenjenost zaradi težav, neprijetnosti, preizkušenj in pomanjkanja. Dobrota kot da sega v roko odgovornosti in velikodušnosti. Človekova dobrota kaže na edino pravo Dobroto, ki je Bog. Iskrena dobrota z velikodušno ljubeznijo »je vsakdanji kruh, ki hrani življenje« (R. Guardini).

Vsakdanji kruh, za katerega prosimo v Gospodovi molitvi pomeni tako materialne kot duhovne potrebe in dobrine, ki so nam potrebne za življenje. Ta molitev nas usmerja k Bogu in sočloveku, saj Boga prosimo, naj »nam« pomaga, podeli, »nas« obvaruje in vodi. Ko molimo in prosimo zase, delamo prav to tudi za druge, delamo dobro drugim.

K dobrim delom nas vabi in spodbuja Jezus sam, saj nam govori: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 5, 16). Dobro delo ali dobrodelnost je in mora biti nerazdruženo povezana z življenjem po veri. Lahko bi rekli, da dobrodelnost izhaja iz našega krsta.

Pri svetem krstu krstitelj ob koncu obreda moli nad očetom otroka (krščenca): »Blagoslovi očeta tega dečka (te deklice); skupaj s svojo ženo naj mu (ji) bo z besedo in zgledom prva priča vere v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.« Za versko vzgojo so potrebni učenje, spoznavanje verskih resnic in zgled. Se pravi, z vsakdanjih življenjem in delom je treba potrjevati besede veroizpovedi. Otrok naj se torej uči spoznavati božjo dobroto in živeti v odnosu zaupanja do Boga iz besed in dejanj, iz življenja očeta in matere, iz življenja svojih staršev. Vsakemu očetu in vsaki materi veljajo besede apostola Pavla: »Ti sam bodi v vsem zgled za dobra dela. Pri poučevanju pokaži nepopačenost in dostojanstvo« (Tit 2, 7).

Samarijan

Jezus je izpostavil novo zapoved in povedal v čem je ta zapoved nova v odnosu do stare zapovedi. Stara zapoved naroča: »Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika« (Mt 5, 43); nova pa: »Ljubite

NOSITE BREMENA DRUG DRUGEMU!

svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo» (Mt 5, 43). Dobrodelnost - dobrota temelji na ljubezni do Boga in do bližnjega.

Jezus je za zgled ljubezni do bližnjega postavil Samarijana. V priliki nam je predstavil, kako je ta mož pomagal bližnjemu, človeku, ki so ga napadli in ranili roparji ter kako mu je skazal ljubezen in spoštovanje.

Samarijani so za verne jude veljali kot verski odpadniki. Judje se z njimi niso družili, poniževalno so gledali nanje. Samarijani niso prihajali v tempelj, kjer bi opravljali predpisane molitve in daritve ter se udeleževali obredov.

Jezus pove v priliki, da sta šla mimo ranjenega človeka duhovnik in levit. Oba sta bila na nek način odgovorna za versko življenje, bila sta učitelja in služabnika templja. Gotovo sta se hotela zvesto držati navodil in predpisov in zaradi enostranskega gledanja in razlage zapovedi, sta pustila človeka v nemilosti. Se pravi, da njuno življenje vere ju ni navajalo k dobroti in velikodušni ljubezni do bližnjega.

Samarijan, s katerim se duhovnik in levit ne bi bila rada srečala, ker je bil za njiju kot verski odpadnik, pa je ranjenemu človeku pomagal. Samarijan je z dejanjem pokazal dobroto svojega srca in dobrota ne more biti daleč od Boga, ki je vir dobrote.

Iz prilike o Samarijanu, duhovniku, levitu in ranjencu se lahko učimo in spoznavamo, da naša dejanja, da naša dobra dela pokažejo ali se bližamo Bogu, ali se od njega oddaljujemo. Naš odnos do sočloveka, naša dobrota pokazeta, kakšna je naša vera in kako razumemo ter kako resno jemljemo največjo zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega.

Simon iz Cirene

Iz evangelijev zvemo, da Simon ni po svoji izbiri ali volji pomagal Jezusu nositi križ. Vojaki so ga primorali. Videli so, da Jezus omaguje, da ne zmore več, da pada pot teže križa in morda ne bi mogel priti na kraj, kjer naj bi ga križali ter tako dokočno izpolnili odsodbo, izpeljali svojo nalogo. *»Prisili so ga (Simona), da je nesel njegov križ«* (Mt 27, 32). Tako je nehote pomagal in njegova pomoč Jezusu, čeprav pod prisilo, se oznanja skozi vse rodove.

Cerkev v Sloveniji je kot simbol dobrodelnosti, pomoči bližnjemu izbrala podobo Simona iz Cirene. Zakaj? Morda zato, ker delati dobro, ni nekaj samoumevnega, ampak je dejanje, za katero se človek sam odloči ali ga stori, ker je sprejel odločitev nekoga drugega.

Evangelist ne pove, da bi se bil Simon upiral. Izgleda, da je na zapoved vojakov sprejel dejanje in pomagal, kot da se je sam svobodno odločil. Morda je Simon poznal Jezusa in mu ni bilo težko narediti, kar so vojaki od njega zahtevali.

Osebna odločitev

Primorana in priseljena stvar ni dobra, saj rodi odpor in nerazpoloženje. Dobro delo in pomoč bližnjemu pa naj bi rodila ljubezen in spoštovanje. Apostol Pavel nas lepo pouči: »Kdor daje, naj daje širokosrčno... Kdor izkazuje usmiljenje, naj to dela z veseljem« (Rim 12, 8).

Ko se zavestno odločimo pomagati, narediti dobro delo, sta v to dejanje vključena razum in volja ter končno tudi srce. Odločimo se, ker vemo, da je dobro delo izraz ljubezni. Če hočemo hoditi za Jezusom po poti vere, ga moramo posnemati v dobroti, se pravi, moramo to hoteti, biti voljni narediti. Zavest, da izpolnjujemo zapoved ljubezni in da se trudimo posnemati Jezusa, nas notranje osreči, se veseli naše srce.

Bog nam je dal razum in svobodno voljo. Imamo neko znanje, vedenje in voljo, da to, kar je prav in dobro, tudi storimo ali naredimo. Ob razumu in svobodni volji pa imamo sposobnosti in zmožnosti, ki so tudi božji dar vsakemu posamezniku, da bi jih uporabljal v skupno dobro, da bi slavil Boga, doživljal notranjo srečo ter osrečeval in razveseljeval druge.

Nekdo, ki je doživel nekaj hudega, ki je trpel in bil sam v pomanjkanju čuti, kako pomembna je dobrota, dobra beseda, v pomoč ponujena roka. Simon Gregorčič je te občutke stkal v verze: »A srečen ni, kdor srečo uživa sam! /... Odpri srce, odpri roke, /otiraj bratovsek solze, /sirotam olajšuj gorje.«

Delati dobro, pomagati zaradi Boga, ki je vir dobrote, pomaga rasti v veri in zaupanju. Dobrota kliče dobroto! Dobrota človeka prinaša božjo dobroto in osrečuje vse okrog sebe. To nam spet v verzih pove Simon Gregorčič: »Sreča se spušča na sleherno stvar, kadar zaliva nebeški vrtnar.«

Jezus sam je povedal, da dobrota, da dobra dela prihajajo od Boga, ki je vir milosti in dobrote. »*Veliko dobrih del, ki izhajajo iz Očeta, sem vam pokazal*« (Jn 10, 32). Ker smo pri krstu postali božji otroci, se moramo truditi, da bi izvrševali dobra dela, ki izhajajo iz našega nebeškega Očeta, da bomo zares bratje in sestre Kristusa Gospoda.

Moč dobrote

Z dobrimi deli se utrjujejo naša vera, upanje in ljubezen; naša pripadnost Kristusu in njegovi Cerkvi. Tako lahko rečemo, da nas odločitev za dobra dela usmeri k viru milosti in Božje moči. Dobra dela so za nas kot energija, kot moč in pomoč v hoji za Jezusom. Dobra dela nas vodijo na pot rešitve. »*Iz del je človek opravičen in ne samo iz vere*« (Jkb 2, 24), je zapisal apostol Jakob.

Jezus je dobroto Samarijana postavil nam vsem za zgled. Tudi Simon iz Cirene nam je zgled, ker se ni upiral, ampak je storil dejanje, ker je gotovo spoznal, da je pomoč človeku in ta pomoč je bilo dejanje ljubezni do Boga.

Jezusova dobrota, njegova ljubezen, s katero je sprejel trpljenje in smrt na križu, nam je zaslužila milost sprave in božjega življenja. Posnemanje Jezusa v dobroti in ljubezni nam pomaga na poti odrešenja. Nasprotno pa ravnodušnost do bližnjega odpira vrata v pogubljenje. »*Spomni se, da si v svojem življenju dobil svoje dobro, Lazar pa prav tako hudo*« (Lk 16, 25), nam pove Jezus v priliki o bogatinu in ubogem Lazarju.

»*Bog, ki je sam v sebi neskončno popoln in blažen, je po svojem načrtu iz čiste dobrote svobodno ustvaril človeka, da bi ga naredil deležnega blaženosti božjega življenja*« (Katekizem. kat. Cerkve). Božja dobrota je torej vzrok za življenje človeka. In končno je tudi večno življenje božja dobrota. Kot verni bi naj bili sol zemlje in luč sveta, bi naj božjo dobroto izpričevali s svojim življenjem in delom. In to pomeni posnemati božjo dobroto v odnosu do sočloveka in do sveta, ki bo vzrok za nagrado večne sreče. Jezus nam naroča: »*Prodaj vse, kar imaš, razdaj ubogim in imel boš zaklad v nebesih*« (Lk 18, 22).

K zakladu se usmerja naše srce zaradi želje po dobrini. S srcem se naše življenje odpira večni, božji dobrini.

Franc Letonja CM

PRIČEVANJE MUČENCEV – VREDNI SPOMINA

Pri zadnji številki revije (jan-feb-mar 2011) sem objavil pričevanje pokojnega Franca Dejaka, domobranca, ki se je rešil iz jame v Kočevskem Rogu, kamor so zmetali tisoče žrtev. Na to pisanje sem prejel odgovor dveh bralcev revije, ki menita, da je takemu pisanju treba narediti konec; da je bilo nedolžnih žrtev tudi na drugi strani itd.

Verjamem, da je bilo tako. Verjamem, da se je marsikdo lahko tudi maščeval in storil podobne krivice. Tudi take žrtve so vredne spomina in če mi jih bo kdo približal, primerno predstavil, jih bom rad objavil.

Vsekakor sta mi bralca revije dala korajže, da bi še z večjim pogumom pisal o tem, kdo nam morajo biti za zgled ter kdo so lahko naši priprošnjiki iz nebes. Zato sem téma bralcema zelo hvaležen. Rad pa bi utemeljil moj namen, zakaj bi o naših nedolžnih žrtvah še naprej pisal in objavljaj.

Verni kristjani (imamo tudi neverne) se ne sramujemo govoriti o Jezusu Kristusu, njegovem zglednem življenju in učenju. Pa tudi se ne sramujemo govoriti o njegovem strašnem trpljenju in mučeniški smrti za naše odrešenje. Saj nam je ta žrtev po Božji zamisli prinesla možnost spreobrnjenja, odpuščanja naših grehov in novega življenja, za bolj sveto življenje ter za srečno večnost v nebesih.

Jezus nas je odrešil predvsem s **svojim trpljenjem in smrtjo na križu**. Pa tudi s **svojim vstajenjem od mrtvih**, ki ga slavimo, v upanju na naše vstajenje. Naše vstajenje in večno življenje je On sam oznanjal še pred njegovim trpljenjem in mučeniško smrtjo.

Tudi Jezus **se ni sramoval in ni prikrival** mučeniško smrt Janeza Krstnika ter drugih prerokov pred njim. Ponosen je bil nanje in jih dajal za zgled.

Tako tudi verni kristjani ne prikrivamo in se ne sramujemo mučencev katoliške Cerkve. Vsi apostoli, razen evangelista Janeza, so umrli mučeniške smrti. Oni so stebri Cerkve za vse čase. Pa ne le zaradi njih učenja in zglednega življenja, ampak predvsem zaradi njih pričevanja, njih sprejema krivične in nasilne smrti. Njih mučeništvo ne prikrivamo in ne pozablamo. Ravno nasprotno. Nanje smo ponosni. So nam zgled, ker so dosegli cilj, kateremu mi hitimo naproti.

Tudi verni Slovenci se ne smemo sramovati naših prednikov, ki so prevzeli nase krivična poniževanja, strahovanja, mučenja in smrt. Ponosni smo nanje. Celo njim se moramo najbolj priporočati, saj nam oni lahko iz nebes izprosijo pomoč v naših potrebah.

Zato bomo verni kristjani radi razglašali žrtev naših mučencev. Naj mi nekdo posreduje pričevanje mučencev, ki so bili na katerikoli strani, če so utemeljena in verodostojna, je prav, da se jih oznani in njih zgled predstavi.

Če mlajše generacije ne bomo odkrivali in cenili naših mučencev, nedolžnih žrtev, mislim, da nismo vredni sedanjega življenja. Ko jih bomo odkrivali in cenili, se bomo z večjim pogumom tudi radi žrtvovali v službo bližnjim. Ljubezen mora biti naš vzrok in naš cilj. Ljubezen, po kateri je vse nastalo, ki je bila križana in od mrtvih vstala.

Pomislite tudi na naslednje. Jezus Kristus je pri zadnji večerji postavil sv. mašno daritev v večni spomin na njegovo trpljenje in daritev na križu. Kristjani se zbiramo v naših cerkvah, da obhajamo to daritev vsako nedeljo, pa tudi vsak dan. Sveta mašna daritev ni sovražna daritev proti tistim, ki so Jezusa umorili ali ga zvijačno izdali, ampak ravno nasprotno. Njegova daritev je predvsem največji zgled ljubezni, ki nam ga daje Bog sam, da bi se vsi rešili, tudi tisti, ki so Jezusa in druge krivično umorili. *“Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje,”* je učil Jezus. On je dal svoje življenje ne le za nas kot prijatelje, ampak in predvsem za nas, kot grešnike. Čeprav je bil vsemogočen, se je ponižal do skrajnosti in pustil, da se je sovraštvo nad njim spravilo v vsej svoji krutosti in nesramnosti. To kar kristjani verujemo in oznajamo je noro za ta svet. Bog, po katerem je iz ljubezni vse nastalo in vse obstaja, je za ceno naše svobode in odpuščanja grehov ter za naše pravo in večno življenje, umrl za nas. A ni neumno? Bog je umrl za nas. In če to verujemo, bomo toliko bolj verovali v njegovo Božjo moč novega življenja, ki ga prinaša z Njegovim vstajenjem. To so ‘neumnosti’, zaradi katerih so tudi mnogi verni Slovenci dali svoje življenje za naš narod. Nedolžno umorjeni niso mrtvi, ampak živi, ker v Bogu vsi živimo.

Bog nam daj, da bi se mašne daritve z veliko vero udeleževali, se iz nje učili pravega življenja in ljubezni ter, če je potrebno, tudi dali za to svoje življenje. Ko se mašne daritve udeležujemo, nismo ponosni le na Jezusovo žrtev in zmago, ampak tudi na žrtev in zmago vseh, ki so mu sledili.

V nadaljevanju sem nameraval pričeti z opisom pričevanja nekaterih mučencev duhovnikov. Toda ker mi je g. kardinal Franc Rode posredoval pridigo o mučencih, ki jo je imel 28. junija 2011 v Torontu, bom tokrat raje objavil to pridigo.

Toni Burja CM, urednik

MAŠA ZA ŽRTVE VOJNE IN REVOLUCIJE

Toronto, 28. maj 2011, Pridiga

Franc kardinal Rode, CM.

Fako v domovini kot širom po svetu, kjer žive Slovenci, se konec maja in v začetku junija vsako leto s sočutjem spominimo največje tragedije v naši zgodovini: množičnih izvensodnih pobojev tisočev vojnih ujetnikov - domobrancev in civilistov, ki so leta 1945 končali svoje mlado življenje v Kočevskem rogu, v Hudi jami, v Hrastniku in drugod po Sloveniji. Ta strašna morija je zločin, kakršnega slovenska zgodovina ne pomni; je pa tudi največji poraz zmagovalcev, poraz, ki jih v jedru diskreditira, razvrednoti in onečasti njihovo borbo; poraz, od katerega si ne bodo opomogli, kljub vsem poskusom, da bi zabrisali spomin na to sramoto in vnebovpijočo hudobijo.

Zbiramo se okrog Gospodovega oltarja s prošnjo za spravo z Bogom in med nami po Jezusovem zgledu, ki je molil za svoje rablje in prosil zanje odpuščanja. Za naše umorjene brate in sestre pa veljajo besede Svetega pisma: »Njih smrt velja za nesrečo in ločitev od nas za uničenje, oni pa so v miru. Duše pravičnih so v Božji roki« (Mdr 3, 1-3).

Na zgodovino 20. stoletja so v veliki meri vplivale tri totalitarne ideologije, komunizem, fašizem in nacizem, ki so bistveno posegle tudi v dogajanje v Sloveniji. Te ideologije so v svojem jedru poganske (nacizem) ali ateistične (komunizem). Vse so imele v svojem programu popolno preobrazbo družbe z uvajanjem novega družbenega reda, s prihodom novega, v revoluciji prekaljenega človeka. Za dosego njihovega cilja so jim bila dobra vsa sredstva: prevara političnih in ideoloških nasprotnikov pa tudi zaveznikov, kraja in uničevanje tujega premoženja, smrt milijonov realnih ali potencialnih nasprotnikov. V jedru njihove ideologije je bilo sovraštvo, rasno sovraštvo pri nacistih, razredno in ideološko pri komunistih. Njihovi voditelji so bili zločinske narave, nagonsko nasilni, brez vsakih moralnih načel, brez razlikovanja med dobrim in zlim. Vse kar vodi do zmage revolucije je dobro, zlo, kar ji nasprotuje.

Slovenski narod se je sredi 20. stoletja srečal z vsemi tremi ideologijami, ki so mu povzročile neizmerno veliko trpljenje in škodo.

Največje prav od komunizma in to po rokah lastnih rojakov, ki so pod krinko narodno-osvobodilnega boja zanetili državljansko vojno in razdelili narod na dva nasprotna tabora. To je bila tragedija, kot jo slovenska zgodovina ne pomni. V nekaj tednih, maja in junija 1945, je bilo pobitih na tisoče ljudi; morija se je nadaljevala vse do jeseni 1946. To množično pobijanje je organizirala komunistična oblast, odločitev zanjo pa je prišla od najvišjega jugoslovanskega političnega in partijskega vodstva, v sodelovanju s slovenskimi vodilnimi komunisti. Največjo skupino žrtev so predstavljali domobranci, ki so se predali angleški armadi na Koroškem, kakih 10.500 vojnih ujetnikov, skupaj s 600 civilisti. Sledili so domobranci, ki se niso uspeli prebiti čez mejo, ali so ostali doma v dobri veri, da se jim ne bo nič zgodilo, ker niso nič krivi, pa civilisti, ki jih je OZNA aretirala po domovih, in končno mobiliziranci v nemški vojski, pobiti med potjo proti domu. Da ne omenjamo nekaj tisoč Nemcev in Italijanov, ki so končali v množičnih grobiščih.

Pobijanje se je začelo takoj po končani vojni. Žrtve so padale pod rafali avtomatskega orožja ali s posamičnim strelom v tilnik. Najbolj pretresljiva grobišča so v Kočevskem rogu in na hribu pri Hrastniku. Grozota vseh grozot pa je nedavno odkrita Huda jama pri Laškem, kjer je po vsej verjetnosti okoli 4000 žrtev, ki so umirale v trpljenju, ki presega vsako domišljijo.

Pobijanje je bilo grozovito in nečloveško. V kraške jame ali v opuščene rudnike so padali tudi živi in težko ranjeni. V jamah, sredi mrtvih tovarišev, so počasi umirali od žeje in lahkote. »Pričevanja živih, ki so se rešili iz tega pekla, povedo o bistvu komunistične ideologije veliko več, kakor najbolj znanstvene analize tega sistema«, pravi Jože Pučnik.

V Sloveniji je več kot 600 grobišč, s katerimi so komunisti tlakovali svojo pot na oblast, zločini, ki jih je izvršila država nad lastnimi državljani. Zanje je pred narodom in pred zgodovino odgovorna Komunistična partija Slovenije.

Vseh teh žrtev se ne spominjamo, ker bi v sebi gojili sovraštvo ali hoteli podaljševati spor v narodu ali celo mislili na maščevanje. Kot kristjanom nam je kaj takega tuje, kot Slovencem pa nespametno. Kot kristjani in Slovenci moramo delati na tem, da pridemo do narodne sprave, se rešimo strašnega bremena preteklosti in ustvarimo pogoje za novo, sproščeno in pomirjeno prihodnost slovenskega naroda. Za to pa obstajajo določeni pogoji, mimo katerih ne moremo.

Prvi pogoj je pošteno priznanje in iskreno obžalovanje povojnih pobojev s strani slovenske države. Narod ima pravico zvedeti vso

resnico o teh tragičnih dogodkih. Le - te mora slovenska oblast brezprizivno obsoditi kot zločine proti človeštvu in pokazati na tiste, ki so zločin zagrešili, na komunistično partijo. Eden od udeležencev revolucije, Edvard Kocbek, je leta kasneje zapisal: »Gre za jasno priznanje krivde, ki se tiče nas vseh. Tako dolgo se ne bomo znebili preganjavnice in more, dokler javno ne priznamo svoje krivde, svoje velike krivde. Brez tega dejanja ne bomo Slovenci nikoli stopili v čisto in jasno ozračje prihodnosti« (E. Kocbek, Pričevalec našega časa, str. 150).

Dokler za zločin ni nihče obsojen, slovenska država ni to, kar bi morala biti, se pravi država, ki temelji na pravičnosti in zagotavlja svojim državljanom mir in varnost. Zločin, ki je zamolčan, ruši red in pravičnost, zato je nujno, da je obsojen. Le pod tem pogojem je mogoče odpuščanje s strani tistih, ki jim je bila storjena krivica. Odpuščanje pa je prvi korak do narodne sprave.

Ko smo zbrani ob Gospodovem oltarju in obhajamo sveto daritev, pomislimo, kakšen pomen ima to sveto opravilo. V njem se obnavlja Jezusova daritev na križu. Daritev, ko je bila prelita Njegova kri za odpuščanje grehov vsega sveta. Oče jo je sprejel in se je spravil s človeštvom, z nami. Zato moramo mi, ki smo spravljani z Bogom po Jezusu Kristusu, odpuščati, kakor nam je On odpustil. Kristus nam je »zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah« (1 Pt 3, 21). To so svete stopinje odpuščanja, po katerih zapuščamo našo tragično preteklost in stopamo v lepšo prihodnost našega naroda.

(svetovni) Domači drobiž

Slovenija v globoki vsestranski gospodarski in politični krizi • V Evropi se opaža, da se gospodarko finančne razmereboljšajo, nasprotno pa tega ni opaziti v slovenskem gospodarstvu. Zadolževanje postaja brezglavo. V Sloveniji je opaziti preštevilnih dokapitalizacij slovenskim bankam. Državljanji Slovenije vlagajo v banke, 'tajkuni'

pa jih praznijo. Tekoči javni dolg Slovenije za leto 2011 je 15,91 milijonov evrov. Administracije bank so več kot površne pri izterjevanju 'velikih' dolgov. Družba Vegrad dolguje Novi Ljubljanski Banki (NLB) 129 milijonov, Pivovarna Laško dolguje NLB 450 milijonov, pri vsem tem pa NLB kaže za leto 2009 82 milijonov izgube, za leto 2010 pa končni

obračun banke še ni javen. Vsa ta finančna dejavnost nam pove, da je slovensko bančno vodstvo precej nestrokovno in neresno. Nasprotno pa je evropskim malim državam za zgled država Estonija, ki je bila več kot pol stoletja pod boljševizmom, danes pa je za Evropo primer zgledno demokratično urejene države z najnižjim evropskim deficitom. Estonci so danes v Evropi narod, ki najbolj zaupa in spoštuje svoji vladi in parlamentu. Slovenci pa se bohotimo z naravnost vulgarnim liberalizmom, ki je dejansko vir krize vrednot in trenutnega stanja duha v sedanji slovenski družbi. Posledica tega negativnega stanja pa je tudi nekonkurenčnost Slovenije, ki se je tokrat uvrstila na 51. mesto med 59. državami in se tako znašla na začetju svetovne lestvice. Pred Slovenijo so se uvrstile celo Romunija, Peru in Kolumbija. Objavljena lestvica švicarskega inštituta IMD je krepka klofuta slovenski vladi, slovenskim podjetjem in slovenski družbi na splošno.

Slovenska vlada že dalj časa pripravlja družinski zakonik s katerim bo skušala regulirati zunajzakonske skupnosti. Temu postopku se z vso silo upira leva koalicija, predvsem LDS in SD, ki zahtevata absolutno svobodo pri izbiranju v kakšnih skupnostih naj bi živeli (partnerske skupnosti). Opozicija predlaga, da se

tudi zunajzakonske skupnosti registrirajo, ker s tem dejanjem postanejo pravni subjekti z vsemi pravnimi posledicami (davčne olajšave, dedovanje, itd.) Zakonsko dopolnilo je podprla celo opozicijska stranka DESUS. Slovenski vulgarni liberalizen zahteva absolutno svobodo, brez kakršnekoli pravne regulacije. Opozicija je tokrat predlagala kompromisno različico s tem, da morajo biti registrirane tudi zunajzakonske skupnosti. Levica vidi v tem predlaganem družinskem zakoniku izbris istospolnih parov iz zakonika.

Slovenska vlada je razpisala za 5. junij 2011, tri zakonske referendume in sicer: Zakon o preprečevanju dela na črno, zakon o pokojninskem zavarovanju in zakon o varstvu arhivskega gradiva. Javne ankete kažejo, da bodo vsi trije referendumski za sedanjo vlado skoraj gotovo usodni. S polomom referendmov bo nadaljna politična situacija sedanje vlade katastrofalna in vlada se bo morala končno odločiti tudi za odstop. Gospodarski analitiki z izračuni dokazujejo, da bo pokojninska reforma prinesla državi še večjo revščino.

Čudne stvari se dogajajo danes v slovenskem obrambnem ministrstvu. Sindikat vojakov Slovenije je vložil kazensko ovadbo zoper obrambno ministrico, Ljubico Jelušič, ker s svojim ravnanjem nasprotuje določbam

Zakona o obrambi in Kodeksu vojaške etike. Ministrica ne priznava dvoletnega obstoja sindikata vojakov slovenske vojske in prepoveduje sleherno možnost objavljanja, v okviru internih spletnih straneh. Sindikat vojakov Slovenije zato poziva ministrico Jelušič, da zamenja načelnika generalštaba Alojza Šteinerja, predsednika Boruta Pahorja pa poziva, da uredi razmere v ministrstvu za Obrambo.

1. maja 2011 sta Nemčija in Avstrija dovolili prost vstop slovenskim delavcem. Ali bo to ponoven masoven odliv slovenske delovne sile?

Post za domovino Slovenijo ob 20-letnici državnosti • Slovenski škofje so podprli predlog iniciativne skupine za tak dan, ki naj bi potekal 22. junija 2011. Tako smemo upati na Božjo pomoč in na resnejše reševanje mnogih zelo težkih vprašanj preteklosti, sedanjosti in prihodnosti Slovenije.

Izjava verskih skupnosti ob 20. obletnici samostojnosti slovenske države • Izjavo so pripravili in podpisali voditelji Katoliške Cerkve, Srbske pravoslavne Cerkve, Evangeličanske Cerkve Augsburgske ter Islamske skupnosti v Republiki Sloveniji. Predstavili so tri skupne vrednote, ki povezujejo slovensko družbo: 1. Dostojanstvo vsake človeške osebe; 2. Družinsko življenje; 3. Versko sovobodo. Vse te vred-

note so na različne načine ogrožene in potrebuje večjo podporo države za bolj pravično in solidarno družbo...

60. obletnica duhovniškega posvečenja sedanjega papeža Benedikta XVI. • je na praznik apostolov Petra in Pavla, 29. junija 2011. Kardinal Joseph Ratzinger je bil za papeža izvoljen pred šestimi leti, 19. aprila 2005.

“Cena, ki sem jo plačal” • je naslov knjige, ki jo je izdala Založba Emanuel in jo je napisal Joseph Fabelle. Gre za resnično zgodbo o spreobrnjenju iraškega muslimana v krščanstvo in priganjanjih, ki jih je bil deležen zaradi svoje radikalne odločitve. Zavrgla ga je lastna družina, nad njim je bila izrečena fatva, drugi kristjani so ga sprejemali z nezupanjem. Na koncu je moral zapustiti domovino in sedaj on, sin bogate in starodavne bagdadske družine, živi v Franciji kot begunec. Vse to zato, ker je spoznal, da ima Bog ob vseh devetindevetdesetih nazivih, ki mu jih podeljuje islam, še enega: da je Bog Ljubezen!

Svetovni dan beguncev • je bil 20. junija. Leta 2000 so ga razglasili Združeni narodi. Po podatkih Visokega komisarja Združenih narodov za begunce je bilo predlani na svetu 43,3 milijonov beguncev, največ iz Afganistana, Iraka in Somalije

Od Atlantika do Pacifika

Trideseto romanje v Mission, B.C.

Tredeljo, 5. junija, smo Slovenci iz Britanske Kolumbije poromali v Westminstrsko opatijo Kristusa Kralja, ki se nahaja na griču nad mestecem Mission, okrog 60 km vzhodno od Vancouvera. Benediktinski menihi so se tam naselili leta 1954 in prvi opat, Eugene Medved, ki je prišel iz ZDA in je umrl leta 1992, je bil sin slovenskega očeta.

Benediktinci imajo tu malo in veliko semenišče ter se poleg molitve ukvarjajo z živinorejo. Zelo prijazno sprejemajo slovensko skupnost, ki že trideset let roma tja.

Letos je bilo romanje posebno slovesno, ker je bilo zadnje. Poleg gospoda Batiča iz Toronta, sta bila navzoča tudi gospod Pavle Novak, predstojnik lazaristov, ki je prišel iz Ljubljane in gospod kardinal Franc Rode, ki je prišel iz Rima. Zbralo se nas je nad sto Slovencev, največ jih je seveda bilo iz Vancouvera, kjer imajo dobro organizirano skupnost s Slovenskim domom in s pevskim zborom pod odličnim vodstvom ge. Silve Plut. Vreme je bilo lepo in uživali smo krasen razgled z griča v dolino in na okoliške planine.

Ob enajsti uri se je pričela

slovesnost. Od samostana smo se preko travnika podali v gozdiček k Marijini kapelici, kjer smo peli Lavretanske litanije Matere božje. Nazaj grede, na poti v cerkev, smo molili rožni venec. Maša je bila v veličastni cerkvi Kristusa Kralja, ki jo je leta 1954 zgradil sloviti norverški arhitekt. Vsi trije duhovniki so somaševali ob izredno lepem petju pevskega zbora. Pridigal je glavni celebrant, kardinal Franc Rode. Pomembno nas je opomnil, da leta tečejo, da pa je še vse glavno in najboljše pred nami, da nas čaka večna sreča. Kako primerne misli ob praznovanju Vnebohoda, še posebno za nas starejše, ki se nam življenje na zemlji izteka! Po maši smo se zbrali v dvorani – kar dve so nam dali v uporabo – kjer smo se obilno pogostili s prinešenimi dobrotami. Po kosilu je Janez Dešman zaigral na citre in mi smo, skupaj s pevci iz zbora, veselo prepevali naše narodne pesmi.

Zame, ki sem prišla iz Viktorije, je bilo to čudovito doživetje. Počutila sem se kot doma, v Sloveniji. Čeprav razen Božičevih iz Delte, pri katerih sem prenočila, nisem poznala nikogar, sem se čutila eno s skupnostjo. Isti rod, isti jezik, predvsem pa ista vera in povezanost v Kristusu je pač najmočnejša vez in že predokus nebeške sreče.

Bibijana Čujec

IZ ŽUPNIJE BREMADEŽNE, Toronto

Priprava na veliko noč je letos bila posebej zaznamovana s prvo duhovno obnovo v angleškem jeziku. Nagovorili so nas kar trije duhovniki gostje. Dopoldansko spovedovanje s pripravo za otroke ter popoldansko za odrasle, se je tudi izkazalo za blagoslovljeno. Glede na to, da smo duhovno obnovo prvič pripravili, je lepo uspela in je obisk bil zadovoljiv. V prihodnje bomo to obnovo ohranjali in poživili, da jo bo še več mladih posameznikov in družin obiskalo ter se boljše pripravilo na veliko-nočne praznike.

Redno duhovno obnovo v slovenščini je vodil g. Boštjan Lenart, ki trenutno v Rimu pripravlja doktorat iz pastoralne teologije. Sam je rekel, da še ni nikoli toliko spovedoval, kot pri nas. Vesel je bil tudi drugega dogajanja med nami v pripravah na praznike. Dal nam je upanje na ponovno snidenje v smislu ponovne duhovne obnove.

Župnija Brezmadežna je 7. marca gostila srečanje Kat. Ž. Lige za okraj Humber Valley. Po skupni sv. maši je bil generalni sestanek. Naša predsednica ga. Rozika Nesich je od K.Ž.L. Torontske nadškofije za 50. obletnico prejela lepo priznanje.

K.Ž.L. se je poslovila od dolgo-

Duhovniki skupaj s kardinalom F. Rodetom in nadškofom T. Collinsom (Foto: C.Soršak)

letne predsednice, ge. Marije Šteblaj. Ga. Marija je bila vzor ženske v služanju Bogu in bližnjim. Zelo smo ponosni nanjo, ki je storila toliko dobrega in se na koncu tudi žrtvovala z darovanjem boleznin in drugega trpljenja.

Pred veliko nočjo je pri nas gostoval solo-pevec iz Argentine, Luka Debevec Mayer. S svojim mogočnim in milim glasom ni samo v dvorani olepšal prireditvev kanadsko-slovenskega kongresa, ampak tudi bogoslužje v naši cerkvi. Bog daj, da bo res lahko spet prišel!

Slovenska šola je 3. aprila pripravila lepo prireditev in nastop. Polna dvorana je dokaz lepemu in prisrčnemu delu učiteljev in otrok Slovenske šole.

Tudi nastopi za letošnjo prireditvev 'Talent show' v podporo Victoria fund je bil izreden. Mlajši in starejši so pokazali lepoto in veličino talentov, ki njih in druge razveselijo in bogatijo.

V maju je letos 15 otrok prvič prejelo Jezusa pri sv. obhajilu, 28 odraščajočih otrok pa potrditev Sv. Duha za krščansko življenje. Birnoval je škof John Boissonneau.

Obredi ob velikonočnih praznikih so lepo potekali. Mnogo je bilo spovedi, a nikoli preveč. Petje in drugo sodelovanje je zelo obogatilo naše molitveno dogajanje in praznovanje.

Seveda, največji dogodek pa je letos praznovanje 50-letnice župnije in cerkve. Na soboto, 28. maja, je po večerni sv. maši, bil v

dvorani banket. Nastopile so mnoge skupine, ki delujejo v naši župniji. Vrstili so se tudi govori pred in po večerji. Tako, da je vsega programa bilo kar veliko. Na Gospodov dan je slovensko somaševanje vodil g. Franc kardinal Rode. Njegovo zgovorno pridigo objavljamo v tej številki revije. Angleško sv. mašo pa je vodil Torontski nadškof Tomas Collins, ki je ob tej priliki prvič obiskal našo župnijo. Po mašah so se ljudje zbirali v dvorani za klepet. Ob dobrotah naših gospodinj in dobrotnikov so si ogledali nekaj slik iz bogate zgodovine naše župnije.

Poleg g. kardinala so nas od duhovnikov obiskali in z nami praznovali g. Pavle Novak, bivši kaplan in sedanj vizitator slovenske province lazaristov, g. Ivan Plazar, bivši dolgoletni župnik, g. Franc Letonja, bivši kaplan in sedanj župnik v Montrealu ter g. Roman Travar, bivši kaplan. Mnogi drugi bi se z veseljem udeležili praznovanja, pa niso mogli. V duhu so z nami praznovali, za nas molili in zaželeli veliko blagoslova vsemu župnijskemu občestvu!

Toni Burja CM, kaplan

PRI MARIJI POMAGAJ v Torontu

Na letošnje velikonočne praznike so se članice K.Ž.L. dobro

pripravile. Najprej so naredile dovolj butaric, ki so jih ponudile ljudem za cvetno nedeljo. Prav tako so župljanom pripravile dobro kosilo. Ko smo v soboto, 16. aprila, po sv. maši šli v dvorano, je bilo vse živahno in delavno. Članice in pomočnice so pripravljale štrudelj, kuhale in poskrbele, da je bilo vse lepo pripravljeno za naslednji dan. Pridne gospodinje so pripravile veliko rezancev, peciva in drugih dobrot, ki so jih lahko župljani kupili in nesli domov za praznike.

Naslednji dan, ko so ljudje odhajali od sv. maše, se je v dvorani nabralo polno ljudi za kosilo. Gospe so jim pridno postregle, tako da so ljudje zadovoljni odhajali domov. Od prodanih butaric in kosila so članice darovale za cerkev \$2,000. Iskrena jim hvala za delo in dar!

Kot smo že poročali, je letos velikonočno obnovo vodil g. Boštjan Lenart, ki študira v Rimu. Spovedoval je in pridigal. V pomoč sva mu bila župnik in kaplan. V soboto po sv. maši se je g. Lenart srečal z župljani v mali dvorani in jim spregovoril o svojem poklicu ter študiju v Rimu. Po srečanju so nas gospe K.Ž.L. postregle z dobrim kosilom.

Na cvetno nedeljo je gospoda Lenarta spremljal g. kaplan Toni Burja. Po sv. maši in kosilu sta šla še v Pickering, kjer sta imela spoved in pripravo na veliko noč za Slovence, ki živijo na področju vzhodno od Toronta. To se je

zgodilo kar v dvorani letovišča Holiday Gardens. Obisk je bil dober, nekaj tudi spovedi. Seveda, zatem pa tudi skupno srečanje v spodnji dvorani s prigrizkom mnogih dobrot.

Na veliki četrtek je obrede in sv. mašo vodil g. kaplan. Zjutraj na veliki petek je imel križev pot in zatem so prekmurski rojaki molili molitveno uro. Popoldne ob treh pa je g. župnik vodil obrede velikega petka. Obisk je bil nekoliko manjši, verjetno tudi zato, ker je nekaj od tistih ljudi, ki so bili zjutraj pri križevem potu, popoldan manjkalo.

Na veliko soboto popoldne sta bila dva blagoslova jedil, ob 2h in 3h. Velikonočne jedi je blagoslavljal g. kaplan. Velikonočno vigilijo je vodil g. župnik. Pel je cerkveni pevski zbor. Hvalnico velikonočni sveči je zapel g. Jože Oražem. Obisk je bil podoben tistemu za veliki petek. Za veliko noč je daroval sv. mašo g. kaplan.

Za žegnanje, 24. maja, smo imeli slovesno sv. mašo in nato pogostitev v dvorani. Čeprav nas ni bilo veliko, je bila sv. maša zelo lepa. Maševala sva oba duhovnika, povabljeni g. Ivan Plazar pa ni mogel in se je opravičil. Pri sv. maši sta pela združena cerkvena pevska zbor oba župnij. Brali smo tudi šmarnice, ko so tedaj predstavile skrivnost Čudodelne svetinje.

Po sv. maši smo se na povabilo K.Ž.L. zbrali v dvorani na pogos-

titvi. Župljani so prinesli pecivo in sadje, članice K.Ž.L. pa so poskrbele za klobase, narezek, čaj in kavo. Vsega je bilo toliko, kot da bi bilo vse požegnano. Ko smo odhajali, so nam dobre gospe pripravile tri velike škatle peciva za obletnico pri Brezmadežni. Vsem iskrena hvala!

Valentin Batič CM, župnik

IZ ŽUPNIJE SV. VLADIMIRA v Montrealu

Ker nas je prva letošnja številka Božje besede obiskala precej pozno, šele za veliko noč, je treba iti po dogodke precej daleč nazaj.

Obračun • V nedeljo, 23. januarja, so župljani prejeli finančno poročilo župnije in potrdila o darovih za cerkev. Hvala Bogu, po dobroti in velikodušnosti župljanov in njihovi delavnosti ter prizadevanju župnika, je bilanca pozitivna! Tako gremo s potrjenim upanjem na dneve leta, ki se bodo hitro vrstili.

Svečnica • Najkrajši mesec v letu smo začeli povabljeni k luči, h Kristusu na svečnico. Naslednji dan pa smo mogli prejeti blagoslov na priprošnjo sv. Blaža, da bi nas Bog obvaroval boleznih grla in vsakega drugega zla.

Koline • Letos ni bila v zamudi samo Božja beseda, tudi pustni postni čas sta prišla dokaj kasno. Pustne prireditve in pustovanja

nimamo. Da bi pa bilo nekaj 'pustnega', smo imeli v soboto pred pustom koline. Požrtvovalni župljani in župljanke so pripravili 'bujto repo', krvavice in pečenice. Sklepno delo je obrodilo tudi lep finančni sad.

Postni čas • Sveti postni čas smo z vso Cerkvijo pričeli z obredom pepeljenja na pepelnico sredo. Ta obred nas je postal na 'tla' resne hoje za Jezusom, da bi mogli s poživljeno vero in pravi krščanskim veseljem obhajati velikonočne praznike.

Ob nedeljah v postnem času smo imeli uro molitve pred Najsvetejšim ali pa križev pot. Molitve in premišljevanje Jezusovega trpljenja so bile namenjene kot prošnja, da bi se v duhu vere pripravili na velikonočne praznike.

Slavje • V nedeljo, 20. marca, je cerkveni odbor pripravil kosilo in srečanje župljanov po drugi maši v dvorani. Namen tega srečanja in kosila je bilo voščiti župniku ob 65. rojstnem dnevu. Rabi bi bili naredili presenečenje, a je bilo kaj takega skoraj nemogoče. Po drugi strani pa je bilo presenečenje, kajti dvorana se je napolnila, kot že dolgo ne. Ko je prišel župnik v dvorano so pred njega ob vhodu pripeljali torto in zapeli »Happy birthday«. Presenečenje za župnika je bila polna dvorana in vse v nadaljevanju. Med kosilom so župljani prebrali voščila sobratov duhov-

nikov, ki so bili gostje v župniji ali so župnika kdaj nadomeščali. Cerkveni pevski zbor je zapel dve pesmi. Predsednica cerkvenega odbora ga. Rozina Rogan, ki je nosila glavno odgovornost priprave, je župniku izrekla voščilo. Nato pa se je župnik zahvalil za vse lepo in dobro v letih, kar vodi župnijo, pa tudi za tako lep nedeljski popoldan.

Rezanci in butarice • V pripravo na veliko noč pri nas spada delanje rezancev. Tako se je v soboto, 9. aprila, dvorana spremenila v 'tovarno testenin'. V sredo zatem so rezance pakirali in nato delali butarice za cvetno nedeljo. Prazničnega kosila si ne moremo predstavljati brez dobre domače juhe in cvetne nedelje ne brez butaric.

Smrt župnikovega brata • V petek, 15. aprila, zjutraj so župnikovi sorodniki iz Slovenije sporočili, da je umrl starejši brat Anton. Ker je bila za veliki teden načrtovana duhovna obnova, ki naj bi jo vodil lazarist g. Tone Zrnec iz Toronta, je prišel v Montreal že v petek zvečer. Tako je g. župnik mogel po dobroti g. Zrnca odpotovati v soboto zvečer v Slovenijo na pogreb svojega brata. Pogreb je bil v ponedeljek, 18. aprila v Hočah pri Mariboru. V sredo zvečer se je župnik vrnil, da je bil za obrede svetega trindevja spet med svojimi farani.

Duhovna obnova • Misijonar lazarist g. Tone Zrnec, je kljub

letom vodil duhovno obnovo. Ob koncu je dejal, da letos ni imel toliko dela kot pred leti. Obisk med duhovno obnovo je bil manjši in tudi k spovedi je prišlo manj ljudi. Rekel je: »*Se pozna, da mnogi gršna dejanja razlagajo po svoje in za nekatere že skoraj ni greha. So pa ti isti ljudje zelo občutljivi, kakšen je nekdo do njih.*«

Sveta birma • Prvo nedeljo v mesecu maju, 1. maja, smo imeli slovesnost svete birme. Štirim mladim članom naše župnije je mgr. Pierre Blanchard, škofov vikar za severni predel mesta, podelil zakrament, v katerem deli Sveti Duh posebne darove, da bi mogli bolj zavestno in odgovorno živeti svojo vero. Na prejem zakramenta so se pripravljali dve leti pod skrbnim vodstvom Rozine Marije Rogan.

Materinski dan • Druga nedelja v mesecu maju je posvečena materam. Pri nas je tradicija, da imamo to nedeljo po drugi maši kosilo s prireditvijo v dvorani. Za uvod v kosilo je plesna skupina Marjetice odplesala nekaj plesov, nato je župnik pozdravil navzoče, voščil materam in se zahvalil vsem, ki so pripravili slavje. Po odličnem kosilu se je nadaljeval nastop. Otroci so najprej zapeli nekaj pesmi in potem odigrali Sleeping Beauty (Trnjulčica) v angleščini, v skrajšani verziji.

Prvo sveto obhajilo • Tretjo nedeljo v maju, 15. maja, smo

imeli slovesnost prvega obhajila. Šest mladih je že dan poprej (v soboto 14. maja) prejelo zakrament, milost Božjega odpuščanja pri sveti spovedi, na nedeljo pa so prvič prejeli Jezusa v Najsvetejšem zakramentu, v kruhu življenja. Otroke je na prvo obhajilo pripravljala Tanya Kustec. Letos se je s prvim obhajilom zaključilo veroučno leto.

Mesec maj - šmarnice • Tudi letos smo med tednom poslušali premišljevanja o »dobrodelnosti in prostovoljstvu«, kako nam ljubezen do bližnjega predstavi skrb in ljubezen Vincencija Pavelskega do ubogih in preskušanih.

Franc Letonja CM, župnik

PRI SVETEM GREGORIJU V. v Hamiltonu

Prenova kapele pri naši cerkvi je storila, da je bogoslužni prostor bolj prijazen. Novi so razsvetljava, blazine na klopeh, slike na platno s pozlačenimi okvirji ter lesena obloga na zidu.

Banket društva sv. Jožefa je bil v nedeljo, 20. marca. Ob koncu sv. maše, smo blagoslovili novo bandero za društvo sv. Jožefa. Praznovanje smo nadaljevali v naši dvorani. Po dobrem kosilu so nastopili Matjaž Mramor na harmoniko, župnijski mešani zbor pod vodstvom župnika ter moški zbor Majolka. Sledilo je še žrebanje vstopnic. Dober obisk je bil

Nova bandera društva sv. Jožefa, Hamilton

znamenje, da je praznik svetega Jožefa, še posebej za člane društva, res poseben dan v letu.

Spomladanski banket je bil letos na prvo nedeljo v aprilu. Izjemno lepo je nastopil operni pevec, basbaritonist Luka Debevec Mayer iz Argentine. Na orgle in klavir ga je spremljala Tanya De Lima iz Mississauga. Luka je nastopil s preprostostjo, pa vendar z umetniško dovršenostjo, tako pri sv. mašah kot na banketu v dvorani. Ves nastop je bil izredno globoko doživetje.

Penny sale in tombola so bili v torek, 5. aprila. To so pripravili starši otrok slovenske šole in učitelji, da bi pridobili finančna sredstva za šolsko ekskurzijo v Slovenijo v juliju 2012. Lepo je uspelo.

Postna duhovna obnova je bila v četrtek, 15. aprila, in petek, 16. aprila. Na pomoč sta prišla g. Boštjan Lenart, ki študira v Rimu in lazarist g. Antonio Burja iz Toronta. Oba dneva sta spovedovala od pol šestih zvečer do maše. Med sveto mašo pa nas je g. Boštjan tudi duhovno spodbujal, da bi storili tudi nekaj konkretnega in se tako bolje pripravili na velikonočno praznovanje.

Cvetna nedelja pri Svetem Gregoriju Velikem je potekala s pridnim sodelovanjem mnogih. Enajsto sveto mašo je vodil Fr. George Harkins, salezijanec iz Toronta. Kljub deževnemu dnevu je bilo doživeto praznovanje.

Cvetna nedelja v Kitchenerju (v klubu Sava) **in v Londonu**

(v cerkvi St. John the Divine) je bila zelo slovesna. V obeh krajih so pripravili butarice, pri sv. maši brali berila in pasijon našega Gospoda. V Klubu Sava je bilo zatem še kosilo, v Londonu pa pogostitev ob dobrotah, ki so jih prinesle pridne gospodinje.

Letošnje obhajanje Velike noči smo začeli z blagoslovom jedil v londonski skupnosti, nato v Breslavu v klubu Sava ter s tremi blagoslovi v župnijski cerkvi. Praznovanje se je nadaljevalo z lepim sodelovanjem pri Velikonočni Vigiliji ob osmih zvečer. Na velikonočno jutro smo sveto mašo začeli z vstajenjsko alelujo in procesijo. S sodelovanjem vseh je praznovanje bilo praznično in vzpodbudno za vso skupnost.

Materinski dan smo praznovali v nedeljo, 8. maja 2011. Slovenska šola, skupaj s plesnima skupinama je pripravila bogat kulturni program. Zelo pa so se tudi potrudili v kuhinji in s strežbo. Učiteljice, otroci in starši so pripravili zares lepo praznovanje. Še se bodo slišali slovenska beseda, pesem in ples. To so dokazali mladi, ki so ves program izpeljali v lepi slovenščini. Plesna skupina Venec pa je ob tej priliki prvič javno nastopila s svojo plesno točko.

Praznik prvega svetega obhajila smo praznovali 29. maja med slovensko sveto mašo. Zunaj pri kipu Marije Pomočnice

so deklice položile šopke, fantje pa sveče. Vsi smo se Mariji posvetili in nadaljevali praznovanje v cerkvi. Prvoobhajanci (8 fantkov in 4 deklice) so prisrčno sodelovali s prošnjami, prinašanjem darov in zahvalami po obhajilu.

Drago Gačnik SDB, župnik

Pri LURŠKI MATERI BOŽJI v Winnipegu

Slovenska skupnost v Winnipegu se je tudi letos duhovno pripravila na velikonočno praznovanje. Duhovna obnova je potekala v soboto in nedeljo, 9. in 10. aprila. Obiskal sem več bolnikov doma in v starostnih domovih. V soboto in nedeljo, pred in po maši je bila priložnost za prejem zakramenta odpuščanja. Pri maši je zbor pel slovenske pesmi, berila pa so brali po slovensko in angleško. Maševal sem obakrat v slovenščini. Po nedeljski maši se v zimskem času vedno zaustavijo v dvorani pod cerkvijo na družabnem srečanju ob dobrotah, ki jih pripravijo tisti, ki praznujejo. Cerkev je lepo urejena in v načrtih imajo dograditev dvigala za invalide in starejše.

Drago Gačnik SDB

Letnica Župnije Brezmadežne Iz Začetkov Naše Cerkve In Župnije

Slika iz arhiva, Skavtje pred cerkvijo

Leta 1948 so se tri večje skupine Slovencev preselile v Kanado. V začetku leta prva skupina deklet. Pri drugi in večji skupini nas je bilo 64 moških in fantov, ki smo prišli pod kontraktom popravljat železniško progo med Peterboroughom in Montrealom. Septembra je prišla še ena večja skupina deklet, ki so po večini bile dodeljene raznim imenitnim in premožnim družinam. Si predstavljate, kako smo bili fantje veseli in jim šli naproti v Montreal. Tako smo lahko ustanavljali nove Slovenske družine. V začetku največ v središču Toronta. Tam je bilo par vernih družin staronaseljencev, ki so prišli v Kanado pred drugo svetovno vojno in so bili do nas dobri.

Jaz sem vedel, da so staronaseljenci po večini popolnoma izgubili vero ali postali brezbrizni. Vzrok je bil neznanje angleščine. V angleški cerkvi so se počutili neugodno. Niso niti vedeli, kako iti k sveti spovedi. Zato so se odtujili veri in Cerkvi. Vse to nam je pokazalo, da je bila potrebna ustanovitev slovenskega verskega središča. Jaz sem

bil tedaj edini, ki sem znal angleško že pred prihodom v Kanado. Zavedal sem se položaja in sem pisal škofu Rožmanu v Cleveland. Naprosil sem ga, da nam pošlje duhovnika, ki bi skrbel za Slovence v Torontu. Odgovoril je, da bo to poskusil čim prej. Kmalu za tem mi je pisal, da bo poslal enega. Toda mene je prosil, da bi duhovniku pomagal, saj on ne zna angleško. Tako se je pričela naša prva cerkvena skupnost ter smo v mestu sorazmerno kmalu ustanovili župnijo ter zgradili cerkev Marije Pomagaj.

Pričetek in razvoj naše župnije

Ker nismo bili navajeni živeti v velemestu, se je pričelo vedno več naših ljudi naseljevati v predmestje, zlasti na zahodni del, v Longbranch, ki za nas vključuje Mimicoe in Alderwood. Ta okolica je bila primerna, ker je že tedaj vozil tramvaj, kakor še danes. Browns Line je bila tedaj še navadna podeželjska cesta. Na zahodnem delu ceste je bilo le malo hiš, nato pa je število hitro naraščalo.

Ker je bilo do naše cerkve Marije Pomagaj predaleč in neprimerno, smo večkrat hodili v cerkev Christ The King, na Lakeshore Rd.

Do leta 1952 je naša Slovenska skupnost v New Torontu postala že tako velika, da je za prve petke in pred večjimi prazniki iz cerkve Marije Pomagaj eden od duhovnikov prihajal spovedovat. Na začetku je to bil častiti gospod Jože Časl. On je predvideval, da se bo tukaj naselilo vedno več Slovencev. Že on je tudi predlagal, da bi se organizirali in ustanovili odbor ter gledali za primerno zemljo, kjer bi lahko ustanovili prostore za novo župnijo. To je bil daljnoviden pogled, za kar smo mnogi mislili, da je zelo tvegan. Stvari pa so se vedno bolj razvijale.

Gospod Jakob Kolarič in g. Janez Kopač sta šla k tedanjem kardinalu McGuiganu s sprošnje, da bi odobril ustanovitev samostojne verske skupnosti v New Torontu. Kardinal je to z veseljem odobril.

Na novega leta dan, leta 1959, je gospod Jakob Kolarič, tedanji župnik in dušni pastir Slovencev v Torontu, sklical sestanek vseh Slovencev, ki smo živeli v New Torontu in okolici. Sestanek je bil v dvorani cerkve Christ The King. Gospod Jakob Kolarič je predstavil gospoda Janeza Kopača kot novega dušnega pastirja za Slovence v New Torontu. S tem se je pričela redna nedeljska sveta maša. Tam smo imeli tudi nekaj sestankov. Tedanji župnik pri Christ The King nam je šel zelo na roko in nam rad ustregel.

Naslednjo nedeljo je častiti gospod Kopač, ki je postal naš dušni pastir, izvedel tajno glasovanje za izbiro cerkvenega odbora. Tako je bilo izbranih 12 članov prvega župnijskega odbora, s predsednikom

Stanetom Ulčarjem na čelu. Ta odbor je kardinal McGuigan tudi potrdil. To je dejansko pričetek naše župnije. Dokler nismo zgradili svojo lastno cerkev in dvorano, smo bili gostje pri cerkvi Christ The King.

Pričetek gradnje naše cerkve in dvorane

Pričelo se je z vprašanjem, kje bi bil najbolj primeren prostor za graditev nove cerkve. Tone Ferkul, ki je bil zelo podjeten gradbenik hiš in njegova žena Mija, sta malo prej kupila parcelo, z namenom graditve hiš na tisti zemlji. Ta zemlja in kraj sta bila za nas zelo primerna. Gospod Kopač je vprašal in prosil Ferkulove, če so pripravljene prodati tisto zemljo za gradnjo nove cerkve. Kljub temu, da bi Ferkulovi dobro zaslužili, če bi na tej zemlji zgradili veliko hiš, so nam to zemljo odstopili brez dobička, za isto ceno kot so jo kupili. Za \$ 37,500 smo zemljo kupili 19. junija 1959. Ker nismo imeli dovolj denarja, so Ferkulovi pristali, da smo izplačali postopoma, do konca istega leta.

Problemi in uspehi pri gradnji cerkve

Arhitekt, Peter Dimitroff, kateremu je bilo dano, da naredi načrt za cerkev in dvorano, je bil tisti, ki je že naredil načrt cerkve Marije Pomagaj. Delo je sprejel brezplačno, pod pogojem, da mu damo proste roke pri izdelavi načrtov. Toda zašel je v težave in z izdelavo načrta zamujal iz meseca v mesec. Novi načrt bi moral preložiti po veliki noči, pa je bil še vedno pri prvotni skici. Hotel je narediti nekaj izvrstnega, lepega in modernega. Občina Etobicoke, ki je tedaj obstajala, mu končno izdelani načrt ni odobrila. Tedaj pa smo se obrnili na arhitekta Alsona Fisherja, ki je v mestu lepo izdelal načrt cerkve sv. Bonaventure. Načrt nam je kmalu izdelal in občina ga je odobrila koncem oktobra.

Vodja gradnje, Tine Tekavčič, vsi odborniki in ostali delavci, v glavnem župljani, so delali prav do dneva blagoslovitve.

V nedeljo 28. maja 1961 je ob 3h popoldan vzvišeni škof F. V. Allen blagoslovil cerkev zunaj in znotraj ter vogelni kamen. Ob 8h zjutraj je daroval prvo sv. mašo novonastavljeni kaplan, preč. g. Stanko Boljka. Tedaj se je v cerkev naselil evharistični Kristus. Ob 10:15 je bila slovesna sv. maša, pri kateri je maševal preč. g. Janez Kopač, ki je bil naš duhovni iz zelo sposobni voditelj. Pridigal in vodil pevski zbor je preč. g. Franc Sodja. Popoldan, po blagoslovitvi, je bil v dvorani banke, katerega se je udeležilo okoli 500 ljudi.

To našo cerkev upravičeno imenujemo 'Slovenska cerkev', ker so jo v glavnem zgradili Slovenci. Z delom in denarjem so se zelo izkazali vsi tedanji farani.

Začetek zidanja cerkve je soupadal s 130-letnico Marijinega razodetja čudodelne svetinje in s 300-letnico smrti (rojstva za nebesa) sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja lazaristov.

Podrobnejši opis nastanka župnije in cerkve je v knjigi, ki je trenutno še na voljo v župnišču. Prav tako je na voljo tudi knjiga, ki je izšla ob 25-letnici cerkve.

V zadoščenje in veselje mi je, ko danes vidim, kako je cerkev polna ob nedeljah in pri pogrebi. Marija nam je tudi vedno oskrbela dobre duhovnike. Naj še naprej blagoslavlja našo župnijo, delo in življenje!

Feliks Sebanč

ZAHVALA

*Naj te krije zemlja tuja
spomin na tebe bo ostal
Da bil si nam prijatelj zvesti
oče, mož, brat in svak. (Slavka Stajan)*

Z bolečino v srcu sporočamo, da nas je po dolgi bolezni, 18. decembra 2010, vse prežgodaj zapustil dragi mož, ata in stariata **Lojze Stajan**, rojen 31. maja 1946, v kraju Kapla na Kozjaku, v Sloveniji. Iskrena hvala g. župniku Tinetu Batiču, g. Toniju Burji ter sestri Kristini za obiske in molitve. Hvala g. Batiču za sveto maso in pogrebne obrede.

Posebna hvala nosilcem krste, organistu g. Andy Pahulje, pevcem Danilu Baši, Danilu Volku in pevkam zbora Plamen.

Hvala sorodnikom, prijateljem in vsem, ki ste se poslovlili od njega, nam stali ob strani, darovali cvetje, maše in druge namene.

Najlepša hvala g. Mariji Soršak in pomočnicam za lepo pripravljeno pogrebščino, prav tako tudi vsem dobrim gospem za pecivo.

Prisrčna hvala Lovskemu društvu za pomoč in podarjeno pijačo.

Dragi mož, ata in stariata! Ostal boš vedno v naših srcih. Naj ti bo lahka kanadska zemlja.

Žalojoči: žena Lojska; hčerka Susan z možem Davidom; hčerka Sonja z možem Borisom, vnuki Lucas, Aaron in Thomas; ter sin David z ženo Amando. V Sloveniji brat Vili z ženo Resko, brat Tone z ženo Sonjo, nečak Danilo z ženo Simono in družino, nečak Dušan s Tanjo ter ostali sorodniki v Kanadi, Sloveniji, Avstriji in Nizozemski (Holandiji).

50-LETNICA ŽUPNIJE BREZMADEŽNE, Pridiga

Ko smo zbrani pri Brezmadežni s čudodelno svetinjo, da obhajamo petdesetletnico ustanovitve župnije 1. septembra 1960 in posvetitev cerkve 28. maja 1961, smo hvaležni Bogu za to duhovno središče, kjer se že pol stoletja zbira slovenska skupnost v Torontu, da posluša Božjo besedo, se hrani s presvetim Gospodovim telesom, se utrjuje v veri in ljubezni ter se pripravlja na pot v večno domovino. Hkrati je župnija kraj srečevanja med rojaki, kjer se vzdržujejo vezi prijateljstva, se sliši mila slovenska beseda in se ohranja slovenska narodna zavest. Za ta košček Slovenije sredi multietnične Kanade pa smo hvaležni tudi vsem, ki so ga zamislili, zgradili in dopolnjevali do današnjega dne. In to najprej člani slovenske skupnosti v Torontu, Božje ljudstvo, ki je v povojnih letih, v težkih razmerah, veliko žrtvovalo, da je ohranilo svojo vero in z ustanovitvijo duhovnega središča preprečilo, da bi se slovenski živelj utopil v kozmopolitanskem morju velikega mesta. Kako se danes ne bi spomnili mnogih, ki so že odšli v večnost in so v tistih letih prispevali svoje delo in svoja skromna sredstva za uresničevanje tega načrta. Pa tudi vseh vas, ki ste tukaj in že desetletja s svojimi darovi in sodelovanjem spremljate župnijo Brezmadežne. Bog povrni vsem!

Vse to, kar je bilo storjenega in kar danes vidimo, pa ne bi bilo narejeno, če med Božjim ljudstvom ne bi bilo skupine zvestih, zavzetih, delavnih, vzornih duhovnikov Misijonske družbe, ki so od začetka spremljali slovensko katoliško skupnost v Torontu. Naj se tu spomnim z globoko hvaležnostjo ustanovitelja in prvega župnika g. Janeza Kopača. Bil je doma iz Škofje Loke. Na to je bil ponosen kot vsi nekdanji podložniki Freisinškega gospostva. Kot mlad duhovnik je med vojno vodil fantovsko skupino katoliške akcije v Ljubljani, se umaknil v Italijo pred prihodom komunistov, odšel kot misijonar na Kitajsko in se po izgonu naselil med Slovenci v Kanadi. Gospod Janez Kopač, ne velike postave, a solidno zgrajen, je bil sila uravnovešen in moder človek. Vse je delal premišljeno in kar si je zastavil, je tudi izpeljal. Ljudje so mu zaupali, ker je bil pošten in resen. Kot duhovnik in lazarist je živel svoj poklic neproblematično, zvest svojim duhovniškimi in redovniškimi obveznostim. Bil je pobožen, a ni pretiraval. Zadosti mu je bilo to, kar so mu nalagala cerkvena disciplina in redovna pravila.

Gospod Kopač je bil duša nove župnije. Rad je opravljal službo Božjo in prijazno spremljal ljudi, ki so prihajali v cerkev ali v župnijski urad. Vztrajno je zbiral denar, dokler ni poravnal vseh dolgov.

Somaševanje s kardinalom Francem Rodetom (Foto: Ciril Soršak)

Leta 1974 je povečal dvorano, dozidal novo nadstropje za šolo in razne organizacije. Rad je hodil na letovišče, kjer je maševal za izletnike, dal pa je tudi pobudo za gradnjo doma za ostarele. Za božič in veliko noč je vedno poskrbel za duhovno obnovo. Skrbno je pripravljajl otroke za prvo sv. obhajilo ter gledal, da je bil verouk v župniji reden in kvaliteten. Vrh vsega pa je še pisal nabožne knjige in jih izdajal pri Mohorjevi v Celovcu.

Po skoraj tridesetih letih službovanja g. Kopača, je leta 1988 župnijo Brezmadežne prevzel g. Ivan Plazar, ki jo je vodil triindvajset let. Nadaljeval je utečeno delo in z nezmanjšano ljubeznijo zavzeto skrbel za ljudstvo, ki mu je bilo zaupano. Posodobil je razsvetljavo v cerkvi in oskrbel barvasta okna ter sploh postoril, kar se je v teh letih izkazalo kot potrebno. Za njim je pred šestimi leti nastopil kot župnik g. Tine Batič, prvi duhovni poklic Misijonske družbe, ki je izšel iz slovenske skupnosti v Kanadi. Tudi on z vso ljubeznijo nadaljuje delo svojih predhodnikov, tako na duhovnem kot na gospodarskem področju. V načrtu so obnovljene ogrle, ki bodo kmalu zadonele v tej cerkvi in druge izboljšave ob oltarju, v lepoto in okras tega svetišča.

Vsi ti župniki so imeli ob sebi kot pomočnike starejše ali mlajše kaplane, brez katerih ne bi mogli zadostiti duhovnim potrebam obširne fare. Bilo jih je petnajst. Različni med seboj po letih, po mišljenju in izvoru, so vendar vsi prizadevno delali za rast Božjega kraljestva v

srcih naših ljudi. Naj jih imenujem: Franc Sodja, Stanko Boljka, Ivan Jan, Ivan Plazar, Janez Jeretina, Jože Mejač, Franc Letonja, Tone Zrnc, Valentin Batič, Tomaž Mavrič, Pavle Novak, Jože Časl, Anton Ovtar, Roman Travar in Toni Burja. Delo duhovnikov pa so vsa leta zavzeto spremljale Marijine sestre.

Današnja obletnica nam daje priložnost, da razmišljamo o župnijski skupnosti in o njenih temeljnih potezah.

Župnija je Cerkev v malem, najmanjša celica vesoljne Cerkve, ki ima v sebi vse, kar je potrebno za krščansko življenje. V župniji se oznanja evangelij, se podajajo osnove krščanskega nauka mlademu rodu, se obhaja evharistična daritev in drugi zakramenti, zlasti zakrament sprave; župnijska skupnost normalno organizira dobrodelno dejavnost v pomoč revnim, bolnim in zapuščenim in s tem pričuje za evangelij pred svetom. In vse to pod vodstvom zakonitega pastirja, ki ga je določil krajevni škof. Župnija je naravni prostor, kjer živimo svojo vero in uresničujemo evangelij. Hkrati pa je tudi občestvo vernih, ki se z drugimi občestvi povezuje v krajevno Cerkev in preko nje z vesoljno Cerkvijo.

Bistvo župnije kot Cerkve v malem in njen pomen za vernike sta dobro izražena v hvalospevu ob posvetitvi Cerkve: *“Vsemogočni Bog... To je dom, v katerem zbiraš svojo družino in izkazuješ dobrote svoji Cerkvi, ki potuje k tebi. To je podoba tvoje skrivnostne zveze z nami. Na tem kraju si zidaš svetišče iz živih kamnov in nas združuješ v skrivnostno telo tvojega Sina, dokler se naše upanje ne dopolni v nebeškem Jeruzalemu.”*

Cerkev je torej dom in mi smo Božja družina. Sveti Pavel piše Efežanom: *“Niste več tujci in priseljenci, temveč sodržavljani svetih in domačini pri Bogu, sezidani na temelju apostolov in prerokov, vogeljni kamen pa je sam Kristus Jezus, v katerem se zedinja celotna zgradba, tako da raste v svet tempelj v Gospodu. Vanj se tudi vi vzdavate za Božje svetišče v Duhu”* (Ef 2, 19-22).

V Cerkvi smo torej doma, Cerkev je naša duhovna domovina. Tu smo zbrani kot bratje in sestre. Tu srečujemo znance in prijatelje. Tu govorimo isti jezik, ki ga vsi razumemo. Ker smo ena družina, morajo biti naši odnosi v znamenju prave ljubezni, sočutja, medsebojne pomoči, spoštovanja in solidarnosti. To pomeni, da se ne zapiramo vase, da premagujemo sebičnost, da ne mislimo samo nase, ampak smo odprti za potrebe in stiske drugih, v zavesti, da se vsi skupaj bližamo istemu cilju, to je, naši večni domovini v nebesih. *“Po tem bodo spoznali, da ste moji učenci, če boste imeli ljubezen med seboj”* (Jn 13, 35).

Cerkev, pravi hvalospev, je podoba skrivnostne zveze z Bogom. Cerkev nam omogoča dostop k Bogu, k Bogu, ki se je razodel v Jezusu

Kristusu, večnem, živem in pravem Bogu. V Cerkvi pridemo v stik z njim preko besede, ki jo oznanja in preko zakramentov, ki jih upravlja.

Pred Bogom Jezusa Kristusa, ki nas ljubi z večno in brezpogojno ljubeznijo, moramo biti povsem iskreni. Pred njim ni mogoče nobeno potvarjanje, nobeno sprenevedanje, pred njim moramo biti popolnoma resnični. Kaj pomeni za človekovo duševno zdravje živeti s takim Bogom, si lahko predstavljamo. Pred njim, pred njegovim obličjem šele odkrivamo svojo pravo podobo; pred njim, kot pred svojim svetim polom, postajam jaz in se utrjujem v svoji istovetnosti in svoji bivanjski enkratnosti. Občestvo z njim me nenehno očiščuje in me postavlja v resnico. Tako je Bog moje zdravje, čisti zrak, ki ga diham, moja jasnost, moja gotovost in moja radost. Bog moje bližine, bliže meni kot jaz sam sebi. Smem mu reči Oče, kajti v krvi svojega Sina je sklenil z nami večno zavezo. On nas varuje in ostaja z nami v veselju in žalosti, v sončnih in temačnih dneh, v življenju in smrti.

Cerkev je svetišče, grajeno iz živih kamnov, ne mrtva gmota, ne skupnost mlačnih, nedejavnih, kristjanov brez notranjega žara in brez vpliva na svoje okolje. *“Kot živi kamni se dajte vgraditi v duhovno zgradbo za sveto duhovništvo, da boste darovali duhovne žrtve, prijetne Bogu po Jezusu Kristusu,”* pravi sveti Peter (1 Pt 2, 5). To, kar daje življenjsko moč župniji, je evharistija. Kjer se namreč obhaja daritev svete maše, se obnavlja moč Cerkve. Po evharistiji kristjani postajajo eno telo v Kristusu, iz evharistije črpajo moč, da pričujejo za svojo vero pred svetom ter jo z besedo in zgledom oznanjajo tistim, ki je ne poznajo. Brez evharistije ne moremo hoditi za Kristusom, brez evharistije ni prave, močne vere. Iz tega sledi, da je evharistija bistvenega pomena, če hočemo biti zares živa Cerkev. Zato je toliko bolj pomembno, da se redno udeležujemo svete maše in da se nanjo kar se da dobro pripravimo. Prav vsi, duhovniki, strežniki, bralci Božje besede, pevci, vsi bi morali imeti pred očmi, da je nedeljska služba Božja osrednji, najpomembnejši trenutek v življenju župnije.

Evharistija je zakrament popotnikov. Cerkev jo obhaja *“dokler Gospod ne pride v slavi”*, ko bo naše upanje dopolnjeno v nebeškem Jeruzalemu. Medtem pa je naša dolžnost, da z besedo in življenjem pričujemo za odrešenje, ki je v Kristusu Jezusu. Vsak kristjan, vsaka župnija kot Cerkev v celoti ima nalogo, da ljudem oznanja Kristusovo zmago nad smrtjo in večno življenje. Vsaka župnija mora biti žarišče misijske dejavnosti. Naša velika naloga v sodobnem sekulariziranem svetu je oznanjati Boga ljubezni. *“V tem zgodovinskem trenutku, ko Bog izginja iz človekovega obzorja in se človeštvo vse bolj pogreza v temo,”* kot pravi papež Benedikt XVI., *“je naše poslanstvo, da ljudem odkrivamo Njegovo*

usmiljenje". Zato pa nam je potrebna močna vera z jasno katoliško istovetnostjo in živim občutkom pripadnosti sveti Cerkvi, v skladu s pozivom apostola Petra: "Vi ste namreč izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da bi oznanjali velika dela njega, ki vas je iz teme poklical v svojo čudovito luč"(1 Pt 2, 9).

Gospoda, ki na tem kraju zbira svoje sinove in hčere že petdeset let, prosimo, naj še naprej stoji ob strani svoji družini, jo varuje in podpira, da bo zvesta svojemu poslanstvu, v veri in dejavni ljubezni pričala pred svetom o odrešenju v njegovi krvi ter o upanju na večno življenje pred njegovim obličjem. Amen.

Toronto, 29. maja 2011, Franc kardinal Rode, C.M.

SRKB DUHOVNIKOV V NAŠI ŽUPNIJI VČERAJ IN DANES

Pred 50. leti je g. Franc Sodja zapisal zanimive misli o poslanstvu duhovnikov med izseljenci. Sodja navaja tri velike naloge, pred katerimi stoji slovenski duhovnik, te so: skrb za **družine**, skrb za **samske** (fante in dekleta) ter posebna skrb za **otroke** priseljenih družin.

Priseljene **družine** naj bi držale skupaj v veri in ljubezni. Naj bi za to dobivale oporo v župnijskem življenju 'narodnih cerkva'. Se razume, tudi s pomočjo raznih skupin v župnijskih skupnostih.

Samski fantje in dekleta naj bi postopoma odkrili in uresničevali svoj poklic za veselo služenje lastni in (ali) skupni družini. Naj bi se ne izgubili v svetu, ki je zapeljiv in veri nenaklonjen. 'Narodne župnije' naj jim pri tem pomagajo.

Otroci priseljenih družin naj bi v popolni dvojezičnosti rasli v skladne osebnosti. Obogateni naj bodo z jezikom in kulturo staršev ter jezikom in kulturo naroda, kjer so se rodili. Versko bogastvo naj bi se posredovalo v kulturi in jeziku staršev, saj bodo starši najboljše živeli svojo vero in jo posredovali njih otrokom v tej posebnosti. 'Narodna Cerkev' naj bi otrokom posredovala bogastvo vere staršev v kulturi in jeziku staršev. To je bila želja slovenskih družin in vse skupnosti, ki jo je pred petdesetimi leti Torontski kardinal McGuigan razumel in podprl. Ustanovitev narodnih župnij naj bi pomagala k ohranitvi vere, slovenskih običajev, jezika in kulture.

Danes, po 50. letih, pa lahko govorimo o dvojni skrbi slovenskih duhovnikov za izseljence po naših župnijah in manjših skupnostih. O skrbi za tiste, ki dobro govorijo slovensko in so **starejši** ter o skrbi za tiste, ki malo ali nič ne govorijo slovensko in so **mlajši**. Za vse skupaj pa je in ostaja ista skrb: **rast v veri in medsebojni ljubezni**. In ta skrb se sedaj uresničuje v obeh jezikih, glede na dane razmere. Za starejše po slovensko, za mlajše po angleško.

Manjše skupnosti, ki so oddaljene od slovenskih župnij, slovenski duhovniki obiskujemo občasno, običajno v pripravah na božič in veliko noč. K tem pripravam prihajajo v glavnem tisti, ki še dobro razumejo slovensko in so starejši.

Starejši v naših župnijah so prav gotovo žive priče vere in predanosti. Duhovniki jih moramo glede na dane možnosti, podpreti z duhovnimi darovi v slovenskem jeziku. Moramo jih tudi spremljati po poti popolnega darovanja Bogu in bližnjemu.

Mlajši morajo polagoma odkrivati zaklad vere. Papeži in škofje to radi poudarjajo: *“Vsaka generacija mora na novo odkriti učinkovito in neprecenljivo moč evangelija.”* Na novo je treba odkriti resnico o odrešenju, smisel in lepoto vere, učinkovitost zakramentov, neizmerno bogastvo krščanskega življenja in še mnogo drugega. Skrb Cerkve za mlade je v približevanju lepote vsega, kar je Božje. Posebno v sedanjem spremenjenem svetu je potrebno približati osnove verovanja. Sedanji svet je bolj kot kdaj prej materialističen in individualističen. Toda tudi za ta svet je in mora biti Kristus zanimiv, zanj mora biti pot, resnica in življenje.

Odkrivamo in spoznavamo, da je danes, po tolikih letih, še vedno isti živi Kristus, ki nas oživlja in osrečuje. Še vedno je isti Kristus, ki nas uči ljubiti, ki nas uči živeti in nas uči umreti za resnico Božjega kraljestva in prihodnjega, večnega življenja.

Duhovniki smo tisti, ki sami zase in za druge znova in znova odkrivamo Kristusovo prisotnost. Okdrivamo dolžino in širino, višino in globočino Njegove ljubezni in delovanja. In v tem ne moremo nikoli odnehati, saj je Bog prebogati v svoji radodarnosti. Kakor je narava neskončno očarljiva in bi jo lahko občudovali v neskončnost, tako sta Božja lepota in delovanje neizmerno očarljiva in bogata.

Skrb Cerkve v naših skupnostih pa so tudi duhovni poklici, za katere nam Gospod Jezus naroča moliti in delati. Brez duhovnih poklicev delo Cerkve lahko opeša in zastane. Bodočnost narodnih župnij je odvisna od mladih, ki jih bomo odkrili, vzgojili in podpirali za učinkovito delo za božje kraljestvo.

In še nekaj. Presenečen sem bil, ko sem s pevskim zborom “Naša pesem” obiskal Slovence v Clevelandu. Tam so nam med drugim lepo in spoštljivo prikazali tudi ljubezen do vseh mučencev naše Slovenske Cerkve. Jih odkriti, ceniti njih zgled in se jim priporočiti, je tudi pot za našo prihodnost. Naj nam bodo mučenci in drugi sveti našega naroda s svojo priprošnje spremljevalci in pomočniki. Skupno pa gojimo hvaležnost za naše župnije, ki so sad vere in ljubezni mnogih zavednih in pohvale vrednih Slovencev.

Toni Burja CM

Za dobro voljo

Turist je na počitnicah v neki deželi v manjši vasi obiskal frizerja, da ga obrije. Frizer je pljunil v skodelico in pričel mešati peno.

"Ali vedno tako naredite peno?" se je čudil turist.

"Ne, samo pri tujcih. Domačinom kar pljunem v obraz!"

Kmet se je hvalil: "Moj ranč je tako velik, da moram jahati štiri dni, da pridem od enega do drugega konca."

"Ja, ja," se je oglasil eden od poslušalcev, "tako crknjenega konja sem tudi jaz že imel!"

Častnik je vprašal vojaka: "Kako se imenuje častnik, ki vodi konjeniški polk?"

"Polkovnik!"

"Točno! Kdo pa je takoj pod njim?"

"Konj."

Petkovič, v katero enoto želite, da vas premestimo?

"V generalštab!"

"Ste nori?"

"Je to pogoj?"

"V kateri enoti želite služiti vojsko?"

"V mornarici."

"Znate plavati?"

"Ne. Zakaj? Ali nimate ladij?"

"Že dve leti sem svobodni umetnik - pisatelj."

"In? Ste že kaj prodali?"

"Sem! Najprej avto nato pa še stanovanje."

"Vi ste bili pa gotovo čudežni otrok!"

"Ali res tako mislite, šef?"

"Da, verjetno ste pri šestih letih vedeli toliko kot zdaj."

V ordinacijo prižvižga pacient in reče psihiatru: "Doktor, jaz mislim, da sem ptič!"

"Kar odletite nazaj v čakalnico, jaz pa bom poklical v bolnico, da vam pripravijo gnezdo."

"Kolega, slišal sem, da na pacientih izvajate nove šok terapije!"

"Ja, vnaprej jim pošiljam račune!"

"Janezek, si ti razbil šipo?"

"Ja ati. Po nesreči. Čistil sem fračo, pa se je sama sprožila..."

Vdova je za možev pogreb naročila venec z napisom: "Nasvidenje."

Ko je prišla domov je razmišljala in prišla do zaključka, da je napis le preveč reven in je poklicala v cvetličarno: "Prosim, če napisu na žalnem traku venca dodate še besede: "v nebesih", če bo še kaj prostora."

Ko je prevzela venec je na traku pisalo:

"Na nasvidenje v nebesih, če bo še kaj prostora."

TRY HARD INDUSTRIAL SUPPLY CO. LTD.

1411 Courtneypark Drive, Mississauga, Ont., L5T 2E3
Tel.: (905) 565-8700 Fax: (905) 565-8018 Toll Free: 1-888-798-7533

Abrasives, Carbides, Digital Readouts, Fasteners, Hand Tools,
HSS Cutting Tools, Lubricants, Machine Tools Accessories, Power Tools,
Precision Measuring Instruments, Bandsaw Blades

Naša odlična zaloga bo ugodila vsaki vaši želji

Frank Ferko, President

Hours: 7 a.m. - 5 p.m. Mon. - Fri.

9 a.m. - Noon Sat.

Slovenski okulist se priporoča

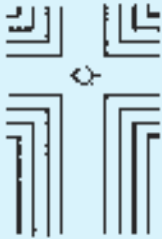
Dr. Joseph Gasser, M.D., F.R.C.S. (C)

Ophthalmologist (eye physician & surgeon)

28 Bartley Dr. (Eglinton & Victoria Park)

Toronto Ont., M4A 1B8

Tel.: (416) 750-8149

CATHOLIC CEMETERIES

ARCHDIOCESE OF TORONTO

www.catholic-cemeteries.com

Tel: (416) 733-8544

Assumption, Mississauga (905) 670-8801

Christ the King, Markham (905) 471-0121

Holy Cross, Thornhill (905) 889-7467

Mount Hope, Toronto (416) 483-4944

Queen of Heaven, Woodbridge (959) 851-5822

Resurrection, Whitby (905) 668-8912

DOM LIPA - Slovenski starostni dom smo zgradili za Slovence. Ste osameli in oslabeli? Potrebujete pomoč ali družbo rojakov? Obiščite nas zlasti ob torkih, ko imamo program za starejše. Morda se odločite, da se naselite v lepem in mirnem domu. Vsem pomoči potrebnim so vrata vedno odprta. Kličite (416) 621-3820.

52 Neilson Dr., Etobicoke, Ontario, M9C 1V7

ADDRESS

Canadian Publication Sales Agreement #40022296 • April 2011

BOŽJA BESEDA — THE WORD OF GOD, Religious quarterly periodical, is published by Slovenian Missionaries of St. Vincent, 739 Brown's Line, Toronto, Ontario. Printed by Golla Graphics Inc. Subscription rates in Canada \$28.00, in United States \$35.00 US per year. Changes of address and undelivered copies should be sent to Božja Beseda, 739 Brown's Line, Toronto, Ontario, M8W 3V7.

Slovenia
Credit Union

725 Brown's Line, Toronto, ON M8W 3V7
Tel: (416)255-1742 Fax: (416)255-3871
TOLL FREE: 1-888-SCU-1742

611 Manning Ave., Toronto, Parish Hall
Tel: (416)531-8475

23 Delawana Dr., Hamilton, Villa Slovenia
Tel: (905)578-7511

HRANILNICA IN POSOJILNICA

**VAM NUĐI
VSE VRSTE BANČNIH USLUG**

V pomoč članom in
Slovenski skupnosti.

Vabimo vas, da nas obiščete.

www.sloveniacu.ca

KREKOVA SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA

NAPREDNA, FINANČNO MOČNA USTANOVA, USMERJENA K ODLIČNOSTI

747 Browns Line
Etobicoke, Ontario
M8W 3V7
(416) 252-6527

611 Manning Ave.
Toronto, Ontario
M6G 2W1
(416) 532-4746

VLOGE

- Hranilne
- Vezane
- Čekovni račun
- TFSA's

INVESTICIJE

- RRSPs/RRIFs
- Delnice
- Mutual Funds
- RESPs

POSOJILA

- Osebna
- Hipotečna
- Gradbena
- Line of credit

ZAVAROVANJE

- Za potovanje
- Hiše/Avtomobile
- Posojila
- Hranilne vloge

DRUGE USLUGE

- MasterCard
- Online Banking
- Menjava \$US
- Bančni avtomat (ATM)

Website: www.krek.ca